

PROP DE VOSALTRES

Nadal

Estimats diocesans:

A les parròquies de l'Església catòlica comencem la celebració de la Missa de Nadal amb un anunci explicant el motiu d'aquest esdeveniment amb una síntesi històrica anterior i vivint l'alegria del Naixement de Jesús. Li diem Pregó de Nadal i us ho ofereixo perquè tingueu l'oportunitat de llegir-ho, de recordar-ho i de transmetre el seu contingut als nens i joves de les vostres famílies.

Us anunciem, germans, una bona nova que portarà a tot el poble una gran alegria; escolteu-la amb cor joiós.

Haviem passat milers i milers d'anys d'ençà que Déu, al principi, creà el cel i la terra i feu l'home a la seva imatge i semblança; i milers i milers d'anys des que havia cessat el diluvi i l'Altíssim havia fet resplendir l'arc iris, senyal d'aliança i de pau.

Prop de dos mil anys després que Abraham, el nostre pare en la fe, va deixar la seva terra; 1.250 anys després que els israelites, guiats per Moisès, van sortir d'Egipte; mil anys després de la unció de David com a rei; l'any 752 de la fundació de Roma; l'any 42 de l'imperi d'Octavi August; quan el món sencer gaudia de gran pau, ara fa 2.021 anys, a Betlem de Judà, un poble humil d'Israel, ocupat per romans, en una establia, perquè no hi havia lloc a l'hostal, de Maria verge, esposa de Josep, de la casa i família de David, va néixer Jesús, Déu etern, Fill de l'Etern Pare i home veritable, anomenat Messies i Crist, que és el Salvador que la humanitat espera.

L'alegria d'aquesta festa no ha de fer-nos oblidar les dificultats que molts germans afronten amb motiu de la pandèmia, de l'erupció del volcà de la Palma, dels malalts i ancians en solitud i tants altres.

Serveixin les belles paraules del text anterior per a desitjar a tots un bon Nadal, un sant NAIXEMENT DE JESÚS, EL MESSIES, EL SENYOR.

Amb la meva benedicció i afecte,

† Salvador Giménez Valls
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Els somnis dels programes de Càritas Diocesana de Lleida donen el tret de sortida a la campanya institucional

El dimarts 30 de novembre, la sala d'actes de Càritas Diocesana de Lleida va acollir la taula rodona «Construïm una comunitat que somia» que va servir per donar a conèixer la campanya institucional d'enguany. En la taula rodona hi van participar persones que formen part de diversos programes que duem a terme a l'entitat. L'acte va començar amb unes paraules del delegat diocesà, Joan Carles Nicuesa, que va recalcar que la societat «no ha de callar davant les situacions injustes i hem de ser autèntics profetes, tot denunciant-les».

Diversos cartells elaborats pels equips que formen els programes de l'entitat van mostrar quin és

el seu «somni». La importància de viure en societats justes i igualitàries, en un món on les persones migrades siguin ben acollides, que siguin les nostres veïnes i veïns. En l'àmbit laboral, van reclamar que totes les persones tinguin un treball decent, sense

temporalitat, sense discriminació i amb un salari digne. També amb horaris conciliadors i que aportin possibilitats de creixement personal.

Pel que fa a la formació, van demanar formació gratuïta, accessible per a tothom i amb possibilitats reals de trobar feina. En relació amb l'habitatge, el programa va destacar la necessitat de què tothom pugui gaudir d'una llar que permeti empadronar-se i adquirir drets, com la targeta sanitària perquè la convivència ens enriqueix i en ella es troba la possibilitat d'ajudar-nos mútuament. L'acte va finalitzar amb l'actuació del cantautor Xavier Baró, que va interpretar *Estrella de la Sort*.

CERCA DE VOSOTROS

Navidad

Queridos diocesanos:

En las parroquias de la Iglesia católica empezamos la celebración de la Misa de Navidad con un anuncio explicando el motivo de este acontecimiento con una síntesis histórica anterior y viviendo la alegría del Nacimiento de Jesús. Lo llamamos Pregón de Navidad y os lo ofrezco para que tengáis la oportunidad de leerlo, de recordarlo y de transmitir su contenido a los niños y jóvenes de vuestras familias.

Os anunciamos, hermanos, una buena nueva que llevará a todo el pueblo una gran alegría;

escuchadla con corazón alegre.

Habían pasado miles y miles de años desde que Dios, al principio, creó el cielo y la tierra

e hizo al hombre a su imagen y semejanza;

y miles y miles de años

desde que había cesado el diluvio

y el Altísimo había hecho resplandecer

el arco iris, señal de alianza y de paz.

Casi dos mil años después

de que Abraham, nuestro padre en la fe, dejó su tierra;

1.250 años desde que los israelitas,

guiados por Moisés, salieron de Egipto;

mil años desde la unción de David como rey;

en el año 752 de la fundación de Roma;

en el año 42 del imperio de Octavio Augusto;

cuando el mundo entero

disfrutaba de gran paz,

ahora hace 2.021 años, en Belén de Judea,

un pueblo humilde de Israel,

ocupado por romanos,

en un establo, porque no había sitio

en el hostal,

de María virgen, esposa de José,

de la casa y familia de David, nació Jesús,

Dios eterno, Hijo del Eterno Padre

y hombre verdadero,

denominado Mesías y Cristo,

Que es el Salvador que

la humanidad esperaba.

La alegría de esta fiesta no debe hacernos olvidar las dificultades que muchos hermanos afrontan con motivo de la pandemia, de la erupción del volcán de la Palma, de los enfermos y ancianos en soledad y tantos otros.

Sirvan las hermosas palabras del texto anterior para desear a todos una feliz Navidad, un santo NACIMIENTO DE JESÚS, EL MESÍAS, EL SEÑOR.

Con mi bendición y afecto,

† **Salvador Giménez Valls**
Obispo de Lleida

«Déu ens parla a través de les lectures i són actuals»

L'Acadèmia Mariana-Casa de l'Església va acollir el 27 de novembre la primera trobada de formació de lectors de la Paraula de Déu del Bisbat de Lleida. Mn. Víctor Martínez va començar la sessió amb una xerrada destacant que «no és el mateix llegir que proclamar la Paraula de Déu». El ponent va recomanar «llegir la lectura diverses vegades abans de la proclamació, per puntuar bé el text i també per entendre els textos». Martínez va reiterar que «no proclamo un text, proclamo un missatge i si el lector l'ha entès el podrà proclamar, voldrà dir que l'he passat per la meua vida».

Va reiterar que «hem de pensar en qui ens escolta». Ja en un sentit més pràctic va afegir que «s'ha de donar força al text sense teatralitzar». En aquest sentit va explicar que «només podem donar força al text si l'hem treballat». A més, va apostar perquè «hi hagi un grup de lectors, per saber uns dies abans, qui ha de llegir». A continuació, va proposar diverses actituds bàsiques del lector com: «estimar la Paraula de Déu, conèixer els textos, a més de tenir respecte al text».

Va assegurar que «un lector ha de treballar periòdicament la Paraula de Déu». Entre altres idees va suggerir «preparar la lectura, pensar sempre en l'auditori, tenir coneixements de litúrgia i ganes de fer viure el text als altres». Per cloure, va explicar que «tant de bo l'homilia fos un temps per comentar la Paraula de Déu» i va recalcar que «Déu ens parla a través de les lectures i són lectures actuals».

A la segona part de la jornada, el Dr. Jacint Cabau va donar consells pràctics de com proclamar la paraula de Déu. Cabau va destacar que «la respiració

ha de ser conscient, la inspiració profunda i pel nas, i tot això dona seguretat i ens controla els nervis». En referència al lector, va destacar que «s'ha d'atansar a l'ambó a poc a poc, fer una inclinació al principi i al final de la lectura». Ja en la lectura va reiterar que «ha de ser clara, pausada, tenint en compte les pauses, el ritme, la velocitat i els silencis».

«Abans de llegir cal mirar a l'assemblea, per captar l'atenció. També cal repassar els noms difícils». També en el terreny pràctic va afegir que «el micròfon ha d'estar a un pam de la boca, no passar el full del llibre, ni tossir, ni mirar el micro si funciona, ni manipular-lo quan es parla».

El Dr. Cabau també va reiterar que «la meditació prèvia fa que els sentiments s'expressin amb la lectura, cal utilitzar un llibre adequat que dignifiqui la proclamació de la paraula i recollir la impressió dels companys després de la lectura». La jornada va acabar amb un taller pràctic amb dues de les participants a la trobada.

Podeu veure les intervencions als següents vídeos:

—Xerrada de Mn. Víctor Martínez:

https://youtu.be/_YuZYTeQjQI

—Xerrada de Jacint Cabau:

<https://youtu.be/P2EfSAer7YM>

Primera trobada del curs del Catecumenat de Lleida

El Catecumenat Lleida va organitzar la primera trobada d'aquest curs 2021-2022 per als catecúmens de la nostra diòcesi. La trobada va tenir lloc el divendres passat, 26 de novembre, a l'Acadèmia Mariana. L'ac-

te va consistir en una pregària on es va fer un breu esment sobre els evangelis dels diumenges d'Advent i es va presentar el sentit de la corona d'aquest temps litúrgic.

Les intencions particulars, el cant del Parnostre i l'Ave Maria

van culminar l'oració. Tot seguit, el Bisbe de Lleida va realitzar una catequesi sobre Jesucrist. En la trobada van participar catecúmens i catequistes de les parròquies de Pardinyes, la Bordeta, el Carme i la Mare de Déu de Montserrat.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

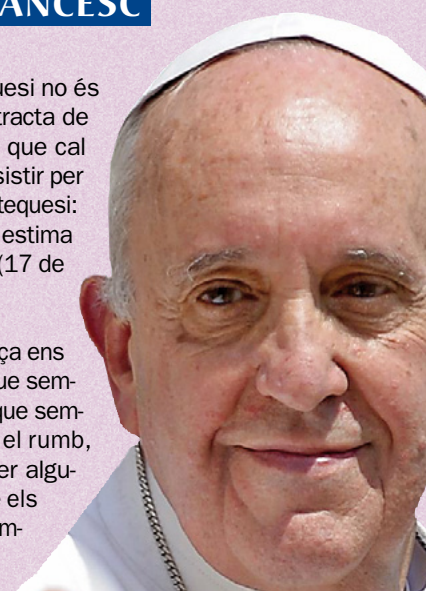
@Pontifex: «Hem causat profundes ferides a la Terra, la nostra casa comuna. No obstant això, encara tenim motius per a l'esperança:

els efectes del desequilibri actual poden ser atenuats mitjançant les nostres accions concretes, aquí i ara» (16 de setembre).

@Pontifex: «Una societat és tant més humana com més sap cuidar als seus membres fràgils i que més sofreixen, i sap fer-ho amb eficiència animada per l'amor fraternal. Caminem cap a aquesta meta, procurant que ningú es quedi sol, que ningú se senti abandonat» (17 de setembre).

@Pontifex: «La catequesi no és una comunicació abstracta de coneixements teòrics que cal memoritzar. Hem d'insistir per a indicar el cor de la catequesi: Jesucrist ressuscitat t'estima i no t'abandona mai!» (17 de setembre).

@Pontifex: «L'esperança ens convida a reconèixer que sempre hi ha una sortida, que sempre podem reorientar el rumb, que sempre podem fer alguna cosa per a resoldre els problemes» (18 de setembre).

L'Acadèmia Mariana de Lleida renova la seva Junta amb Yolanda Soria com a nova directora

L'Acadèmia Bibliogràfico-Mariana ha renovat la seva Junta directiva que estarà dirigida per Yolanda Soria Villalonga. El Dr. Joan Viñas, director de l'Acadèmia Mariana des del 23 d'octubre de 2011, passarà a ser director honorífic de la institució, a petició dels membres de la Comissió gestora com a mostra d'estimació i agraïment al seu director, que ha estat molt ben acollida pel bisbe Salvador.

La nova Junta directiva incorpora Jordi Curcó com a sotsdirector i Javier Terrado com a secretari, mentre que Xavier Martí continuarà com a tresorer. Comptarà també amb Francesca Agustí, Juan Luis Salinas, Josep Segué i Anna Maria Gaya com a vocals amb funcions específiques, i la inestimable col·laboració catequètica del pare Jaume Sidera.

La Junta directiva ha estat escollida per l'Assemblea de socis de l'Acadèmia Mariana, convocada pel seu director, el Dr. Joan Viñas, i presidida pel bisbe Salvador Giménez el darrer dilluns d'aquest mes de novembre. Al llarg de la sessió, el Dr. Viñas va fer memòria dels deu anys com a director de l'Acadèmia Mariana. En nom de tots els membres de la Comissió gestora, el pare Jaume Sidera va dedicar un emotiu escrit d'agraï-

ment cordial «al nostre Dr. Joan Viñas», el primer director laic de l'Acadèmia Mariana, que l'ha guiat amb saviesa, fermesa i suavitat, presentant l'homenatge que volem retre-li: «No el necessita, però ens fa feliços compartir l'honor que tant et mereixes.»

El pare Sidera va destacar el lleialtat del Dr. Viñas al Bisbe, el seu amor a l'Església... la generositat, llibertat, atenció a tots i, sobretot, el mestratge «que has exercit més amb obres que amb paraules, que també...». I va afegir que «sense un gran amor a santa Maria, la Blanca que ens guarda a tots en el seu cor, no hauries pogut fer front amb tanta dignitat i alegria els problemes que aquesta presidència comporta. I tot això enmig de les teves ocupacions i obviant i superant les xacres d'una llarga malaltia».

Els infants de catequesi de Sant Ignasi visiten els diorames bíblics del Peu del Romeu

Un grup d'infants de la Catequesi de la parròquia de Sant Ignasi de Loiola de Lleida, acompanyats per les seves catequistes i pares, van fer una visita a la capella del Peu del Romeu, seu de l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes.

Els infants van estar rebuts i acompanyats pel president de l'entitat, Jordi Curcó, i per Francisco Vicen-

te, pessebrista i membre de la Junta directiva. Tots dos van explicar als joves visitants el referents històrics de la capella, com a punt emblemàtic del Camí de Sant Jaume, alhora que conserva la tradició de la vinguda a Lleida de l'apòstol sant Jaume i la llegenda dels Fanalets.

Tot seguit, els infants van pujar fins a la primera planta de la capella, on van visitar l'exposició permanent formada per 44 diorames bíblics, obra dels mestres pessebristes, els esposos Emili Tordera i Martha Pérez. L'important conjunt narra plàsticament la vida de Jesús des de l'Anunciació, passant pel Naixement i infància, la vida pública, passió, mort i, finalment, la resurrecció. Tanca l'exposició el diorama dedicat a Jesús Bon Pastor.

REFLEXIONS

Tornar al Pare

Un bon amic, capellà de presons, m'explica en una carta, una experiència viscuda amb un home intern que li va demanar per confessar-se tres dies després, afegint que no estava preparat per fer-ho en aquell moment. «Aquest home necessitava preparar-se per retrobar-se amb Déu, per rebre el seu perdó. Aquesta actitud fa recordar les paraules del fill petit de la paràbola de Lluc: «Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguis fill teu» (Lc 15,21). Probablement l'home pensava el mateix, i no s'atrevia a tornar a la casa del Pare.»

El meu amic segueix relatant: «Tres dies després, en retrobar-nos, després de donar-me les gràcies, l'intern em digué que ja estava preparat. Buscant un espai que permetés una conversa reservada, vam acabar en un petit magatzem. No era el lloc més digne però, de ben segur, que el Déu de misericòrdia, també era allà. Començarem amb el senyal de la creu i el jove penitent demanà perdó amb un profund sentiment de penediment. Certament confiava en el perdó de Déu i volia començar una nova vida amb la seva ajuda.»

El confessor se sentí commogut per aquesta actitud, alhora que se sentia un instrument del Senyor: «Escoltant-lo, brollaren molts sentiments d'agraïment i compassió en el meu interior. Recordava molts moments de Jesús a l'Evangelí, alhora que li deia que Déu l'estimava i volia apropar-se a ell. Li vaig donar l'absolució, imposant-li les mans sobre el cap com també ho feia Jesús. Em sentia testimoni de l'abraçada del Pare al fill, perdut i trobat, que havia retornat al seu costat. Aquell espai inhòspit havia estat testimoni del penediment d'una criatura davant del Déu de la vida. Gràcies a aquest home, altra vegada se m'ha fet present el Déu de la misericòrdia i de la vida, en un lloc de sofriment, de creu. «Era a la presó, i vinguéreu a veure'm» (Mt 25,36). Vaig donar-li gràcies a Déu.»

L'experiència viscuda el fa concloure: «Demano a Déu que m'ajudi a continuar aquest servei i seguir fent el que he de fer, en cada moment. He de seguir treballant en el centre penitenciari amb aquells que em necessiten, sabent que no soc jo el qui fa, sinó que Algú ho fa mitjançant la meua acció ministerial.»

Enric Puig Jofra, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

27. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Jo 1,1-4 / Sl 96 / Jo 20,2-8]. Sant Joan, apòstol i evangelista, fill de Zebedeu, vident a Patmos, venerat a Efes (†100); sant Teodor, monjo; santa Nicaret, vg.

28. ■ Dimarts [1Jo 1,5-2,2 / Sl 123 / Mt 2,13-18]. Sants Innocents, mrs. a Betlem i rodalia; santa Dòmina, vg. i mr.; sant Abel, fill d'Adam i d'Eva.

29. □ Dimecres [1Jo 2,3-11 / Sl 95 / Lc 2,22-35]. Sant Tomàs Becket

(1118-1170), bisbe de Canterbury i mr.; sant David (s. XI-X aC), rei de Judà i d'Israel i profeta, conqueridor de Sió; sant Tròfim, bisbe.

30. □ Dijous [1Jo 2,12-17 / Sl 95 / Lc 2,36-40]. Sant Mansuet, mr.; sant Rainer, bisbe; santa Anísia, mr.; sant Felix I, papa (269-274) i mr.; beat Raül, abat.

31. □ Divendres [1Jo 2,18-21 / Sl 95 / Jo 1,1-18]. Sant Silvestre I, papa (romà, 314-335) i mr.; santa Coloma,

vg. i mr.; santa Melània la Jove; sant Sabinià, bisbe i mr.

1. □ Dissabte [Nm 6,22-27 / Sl 66 / Ga 4,4-7 / Lc 2,16-21]. Santa Maria, Mare de Déu. Imposició del Nom de Jesús, també Emmanuel o Manuel (Manel); Mare de Déu de Begoña; sant Concordi, prevere i màrtir; santa Eufrosina, vg.

2. □ Diumenge vinent, Diumenge II després de Nadal (lit. hores: 2a setm.) [Sir 24,1-4.12-16 / Sl 147 / Ef 1,3-6.

15-18 / Jo 1,1-18 (o bé, més breu: 1, 1-5.9-14). Sant Basili el Gran (330-379), bisbe de Cesarea de la Capadòcia, i sant Gregori Nazianzè (330-390), bisbe de Constantinoble, doctors de l'Església; Mare de Déu, auxili dels cristians; commemoració de la vinguda de la Mare de Déu a Saragossa; sant Macari, abat; sant Isidor d'Antioquia, bisbe i màrtir; sant Adelard (753-826), abat, cosí de Carlemany; santa Emma, verge.

La Sagrada Família (C)

COMENTARI

«Jo només podia ser a la casa del meu Pare»

Podríem pensar que la família de Natzaret havia de ser una família idíl·lica sense cap mena de problemes. Però segons l'Evangelí, no és així. Ja coneixem l'escena: Jesús, *quan tothom se'n tornava, es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se'n adonessin*. Com anaven en caravanes, els pares pensen que Jesús pot anar amb altres grups. Quan s'adonen que no és així, plens d'angoixa el busquen amb delit. *Al tercer dia el trobaren al temple, assegut entre els mestres de la llei*. I surt la pregunta angoixada dels pares: *Fill, ¿per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia*. La resposta de Jesús ens desconcerta: *¿Per què em buscàveu? ¿No sabíeu que no només podia ser a casa del meu Pare?* El mateix text subratlla que ells *no compregueren aquesta resposta*. Per Jesús la prioritat la té sempre el seu Pare del cel. Ara els seus pares descobreixen totes les implicacions de la realitat divina del seu Fill. Ho hauran d'anar aprenent. Per això diu després l'Evangelí: *La seva mare conservava tots aquests records en el seu cor*. Ho anava meditant tot per entendre millor el seu fill. I ara tornem a veure la família unida: *Baixà amb ells a Natzaret i vivia sotmès a ells*. La prioritat de Déu en relació a la família de carn i sang ho veiem també en la primera lectura. Anna que era estèril i que ha demanat insistentment al Senyor un fill, ara que l'ha tingut l'ofereix al Senyor com ho havia promès: *Presentà el noi al temple del Senyor*. Després diu Anna: *Jo l'hi cedeixo [al Senyor]: serà d'ell tota la vida*. La família de Samuel serà a partir d'ara la del temple. I Joan ens ha recordat la nostra família més profunda: *Déu ens reconeix com a fills seus i ho som*. Més enllà de la família carnal (però sense descurar-la) formem tots la gran família dels fills i filles de Déu Pare, germans tots. Joan ens recorda quin ha de ser el nostre capteniment: *El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres*. Família de carn i la sang i família de fills de Déu Pare.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 1,20-22.24-28)

El Senyor es recordà d'Anna i va tenir un fill. Li posà el nom de Samuel, perquè era el fill que ella havia demanat al Senyor. Elcanà, el marit d'Anna, va pujar al santuari de Siló amb tota la família per oferir el sacrifici anual i complir la prometença. Anna no hi va anar. Va dir al seu marit: «Quan hauré desmammat el nen, ja l'hi portaré; el presentaré al Senyor, i que es quedi allà per sempre més.» Anna s'endugué Samuel a Siló amb un toro de tres anys, mig sac de farina i un odre de vi, i presentà el noi al temple del Senyor. Samuel encara era un nen. Després d'immolar el toro, presentaren el nen a Elí. Anna li digué: «Senyor meu, ho juro per la vostra vida: Jo soc aquella dona que un dia vaig pregar aquí mateix, davant vostre. Aquest noi és el que jo vaig demanar al Senyor, i ell me'l va concedir. Per això jo l'hi cedeixo: serà d'ell tota la vida.» Després es prosternaren allà mateix i adoraren el Senyor.

▶ Salm responsorial (83)

R. *Feliç el qui viu a casa vostra, Senyor.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 3,1-2.21-24)

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és. Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat. El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres com ens ho té manat. Si complim el seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I per l'Esperit que ens ha donat coneixem que ell està en nosaltres.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç (Lc 2,41-52)

Els pares de Jesús anaven cada any a Jerusalem amb la peregrinació de Pasqua. Quan ell tenia dotze anys pujaren a celebrar les festes com era costum, i passats els dies, quan tothom se'n tornava, el noi es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se'n adonessin. Pensant que anava amb altres de la caravana, feren la primera jornada de camí. Al vespre el buscaren entre els parents i coneguts i no el trobaren. L'endemà se'n tornaren a Jerusalem a buscar-lo. El tercer dia el trobaren al temple, assegut entre els mestres de la llei, escoltant-los i fent-los preguntes. Tots els qui el sentien estaven meravellats de la seva intel·ligència i de les seves respostes. Els seus pares quedaren sorpresos de veure'l allà, i la seva mare li digué: «Fill, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia.» Ell els digué: «Per què em buscàveu? No sabíeu que jo només podia ser a casa del meu Pare?» Ells no compregueren aquesta resposta. Després baixà amb ells a Natzaret i vivia sotmès a ells. La seva mare conservava tots aquests records en el seu cor. A mesura que Jesús creixia, avançava en enteniment i es guanyava el favor de Déu i dels homes.

▶ Lectura del primer libro de Samuel (1Sam 1,20-22.24-28)

Al cabo de los días Ana concibió y dio a luz un hijo, al que puso por nombre Samuel, diciendo: «Se lo pedí al Señor». El esposo Elcaná y toda su casa subieron a ofrecer al Señor el sacrificio anual y cumplir su voto. Ana, en cambio, no subió, manifestando a su esposo: «Esperemos hasta que el niño sea destetado. Entonces lo llevaré, lo ofreceré al Señor y se quedará allí para siempre». Una vez destetado, lo subió consigo, junto con un novillo de tres años, unos cuarenta y cinco kilos de harina y un odre de vino. Lo llevó a la casa del Señor a Siló y el niño se quedó como siervo. Inmolaron el novillo y presentaron el niño a Elí. Ella le dijo: «Perdón, por tu vida, mi señor, yo soy aquella mujer que estuvo aquí en pie ante ti, implorando al Señor. Imploré este niño y el Señor me concedió cuanto le había pedido. Yo, a mi vez, lo cedo al Señor. Quede, pues, cedido al Señor de por vida». Y se postraron allí ante el Señor.

▶ Salmo responsorial (83)

R. *¡Dichosos los que viven en tu casa, Señor!*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 3,1-2.21-24)

Queridos hermanos: Mirad qué amor nos ha tenido el Padre para llamarnos hijos de Dios, pues ¡lo somos! El mundo no nos conoce porque no lo conoció a él. Queridos, ahora somos hijos de Dios y aún no se ha manifestado lo que seremos. Sabemos que, cuando él se manifestó, seremos semejantes a él, porque lo veremos tal cual es. Queridos, si el corazón no nos condena, tenemos plena confianza ante Dios. Cuanto pidamos lo recibimos de él, porque guardamos sus mandamientos y hacemos lo que le agrada. Y este es su mandamiento: que creamos en el nombre de su Hijo, Jesucristo, y que nos amemos unos a otros, tal como nos lo mandó. Quien guarda sus mandamientos permanece en Dios, y Dios en él; en esto conocemos que permanece en nosotros: por el Espíritu que nos dio.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 2,41-52)

Los padres de Jesús solían ir cada año a Jerusalén por la fiesta de la Pascua. Cuando cumplió doce años, subieron a la fiesta según la costumbre y, cuando terminó, se volvieron; pero el niño Jesús se quedó en Jerusalén, sin que lo supieran sus padres. Estos, creyendo que estaba en la caravana, anduvieron el camino de un día y se pusieron a buscarlo entre los parientes y conocidos; al no encontrarlo, se volvieron a Jerusalén buscándolo. Y sucedió que, a los tres días, lo encontraron en el templo, sentado en medio de los maestros, escuchándolos y haciéndoles preguntas. Todos los que le oían quedaban asombrados de su talento y de las respuestas que daba. Al verlo, se quedaron atónitos, y le dijo su madre: «Hijo, ¿por qué nos has tratado así? Tu padre y yo te buscábamos angustiados». Él les contestó: «¿Por qué me buscabais? ¿No sabíais que yo debía estar en las cosas de mi Padre?». Pero ellos no comprendieron lo que les dijo. Él bajó con ellos y fue a Natzaret y estaba sujeto a ellos. Su madre conservaba todo esto en su corazón. Y Jesús iba creciendo en sabiduría, en estatura y en gracia ante Dios y ante los hombres.